

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VIII. Difficultati Superiori etiam alia ratione & modo respondetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

CAPVT. VIII.

Difficultati Superiori etiam alia ratione & modo respondetur.

Poterimus & alia quadam via difficultatem hanc dissoluere: nempe, si plane humiles essemus, vel verè desideremus, humilitatiq; comparandæ serid nos daremus gaudere nos debere, quod superior nos totos perspectos haberet, & quales verè sumus, tales existimaret, atq; ideo, vel ob hoc solum, omnes ei propensiones prauas & defectus nostros patefacere nos oportere, nefas enim est meteneri velle pro eo qui te ipsa non sum: Vera quippe humilitas facit vt non solum homo semetipsum cognoscat & parui faciat, verum etiam quod ab aliis cognoscatur & vili pendatur gaudeat. Hæc porro sui declaratio, & conscientie apertio, ob aliosquidem fines in Religione, vt supra diximus, instituta est; quamuis tamen aliud nullum in hoc lateret bonum, quam vnum hoc, quo de loquimur, satis id nobis esse deberet, si modò verè ad humilitatem aspiraremus: hoc namque insignis est eius exercendæ modus. At si hæc humilitas desit, si æstimari quis ac magni fieri velit, si functiones & officia sublimia, si locum & gradum altiorem ambiat; mirum profectò non est si vano quodam concutiatur timore, qui huiusmodi personas perterrere, vel potius decipere solet, vt dicant: Si defectus meos superior resciat, nunquam altius euchar, caput non efferam, sed semper obscurus & inglorius delitefcam, & nullo numero ero. Constat porro Sanctos & Dei seruos, defectus in se quosdam imò & peccata nonnulla finxisse, ne ad dignitates & functiones honorabiles assumerentur, sed in angulo suo & cella inglorii ignotique latitarent. Et ex aduersum qui errata quæ reuera habet, tegere ac dissimulare procurat, vt æstimetur, elenetur, ac pluris fiat, quam re ipsa est, nimis quam pro-

cul à virtute se remotum esse, euidenter ostendit.

Notandum autem hic quoddam magni momenti punctum, quod & alio loco pertractamus; scilicet sicubi humilitatem, mortificationem & reliquas virtutes Religiosus exercere & ostendere debet, in hoc certè inprimis eas illi exercendas videri, quod ad perfectam regularum obseruantiam necessarium est: in hoc enim omnis noster profectus & perfectio consistit, vnde si sat virtutis non habeat, ad ea humilitatis & mortificationis opera, ad quæ per regulam & institutum obligatur, exercenda, nihil omnino habere se existimet. Ad quid enim virtus & mortificatio iuuat, si, dum naturalis aliqua confusio vel modica suæ æstimationis iactura ipsi subeunda est, regulam tam primariam, qualis est hæc, transgredi & violare non dubitat? Si veram humilitatem, veram culpæ suæ cognitionem ac dolorem haberet, eam quæ ex eius declaratione resultat, confusionem & verecundiam æquanimiter deberet, in eiusdem satisfactionem & expiationem accipere; imò vel ob hoc solum ad superiorem recurrere eum oportebat, sicut fecit Imperator Theodosius (quod exemplum dignum est vt omnes imitentur) nam cum Rufinus ei suaderet, ne ad Ecclesiam se conferret, Episcopum Ambrosium enim eum eodem haud admissurum; magna qua erat submissione, religione, & humilitate respondit, Equidem Ecclesiam adire volo, & ibi ex Episcopo coram audire quod mereor. Ita porro & te dicere oportet, superiorem vel Confessarium meum adire cupio, & ex eo quod promereor audire; ipse me cognoscat & talem me habeat qualis verè sum; hanc vero Dominus confusionem & ignominiam in peccatorum meorum satisfactionem & compensationem computare dignetur. Hæc bona humilitas & confessio, & bonum pœnitentiæ signum est, non autem quod quis fortasse grauius ducat, homini culpam declarare, quam eam aduersus Deum opt. max. commississe. Hoc nimis

Gg 3 quam

Humilitas ad tentationes manifestandas inducit.

Cap. 1.

Ambitio ad tentationes celandas incitat.

par. 2. tract. 3. c. 25.

Inprimis scienda est humilitas & mortificatio, quæ regulis præscribitur.

Humilitatis ergò peccata manifesta sunt. Anno Christi. 390.

Manifestatio culpa magna humilitatis est signum.

quam est à vera humilitate alienum, Quod si, ut regula præscribente facere iubemur, iniurias pati, falsa testimonia subire, imò & stulti haberi (nulla tamen ad hoc à nobis occasione data) velle debemus; quanto hæc ipsa magis optanda nobis sunt, ut aliquem virtutis, obedientiæ, religionis actum exercitemus, & tanti momenti regulam, ut hæc ipsa est observemus? Verum ne omnia spirituali solum viâ conducere videamur; ecce ut totum hoc negotium & planius & facilius reddamus, aliud illud iter quod superiori capite indicavimus, quod etiam bonum & verum est, rursus resumamus; ostendentes hominem superiori se declarando & præfaciendo, non modo nihil deperdere, verum etiam hoc pacto sibi honorem æstimationem imò & maiorem eius amorem comparare; se autem occultando omnia hæc apud eum amittere. Cui addo, & aliud quod hinc consequitur nimirum, cum hæc sinceritas & perspicacitas locum habet, Superiorem huic sui detectori permultum fidere & iure merito: novit enim omnia quæ in ipso sunt, & præsit eum cum quæcumq; illi superuenerit difficultate ad se ilico recurrurum. At cum liquidò se quis non aperit, quod facile videre est; tunc nihil illi fidere superior potest; quia eam ignorat, & quid illo lateat nescit; unde necesse eum erit cautè, restrictè & timide cum subdito procedere, eum semper ut suspectum habendo.

Est id imprimis notandum, est enim de præcipuis radicibus, è quibus multæ in subditis animorum auersiones & amaritudines enasci possunt, quæ omnes indubiè evanescerent & cessarent, si sincerè quis superiori se reuelaret. Sic videmus quotidie per hunc procedendi modum & communicationem sui multas umbraticas apprehensiones & imaginarias suspiciones, quæ de inferioribus superiores, & contra de superioribus nonnunquam subditi conceperant, effigari & finem habere, siquidem suspiciones hæc & temores perinde sunt ac

phantasmata de nocte apparentia; quæ si eminus videantur vel audiantur, perterrent & consternant; si autem propius, ut ea tangas accesseris, non aliud esse comperies, id quod mirum & peregrinum tibi videbatur, quàm arboris ramusculum ita sit in hisce rebus nimirum ut id quod te percelleret, terre faciebat, & aliquid esse videbatur, ubi ipsum tangis, id est, te aperis & ipsum eum superiore communicas ilico evanescat, & non nisi merum phantasma esse comperias: Vnde præclare Seneca, de constantia & animi robore quo res ipsas aggredi debemus, loquens, ait. *Non quia difficilia sunt non audemus, sed quia non audemus, difficilia sunt.* Si enim serio huc animi adiungeremus, & ea aggredi auderemus videremus haud dubiè, non tantam illis, quanta forte prima fronte apparet, difficultatem contineri: Et ad hoc declarandum adferri illam, quam paulo ante obiter attigi, similitudinem de phantasmatis nec non aliud Poeta. *Terrificos visus forme* Et notat non dixisse Pœtam, eas verè terribiles fuisse, sed tales tantum apparuisse: quare accede & manu palpa, & videbis eas non nisi merum nihil esse. Taliter se res habet in eo quod in præfens tractamus.

DE MOB. CAP. VI. IX.

Multum Deo debemus, quod ipsam conscientia refectionem in societate adeo nobis facilem & suavem reddiderit: & quanam facilitatis huius & suavitatis sint cause.

Immensas largitori Deo ob singulare adeo, quod in societatem confert beneficium & favorem, gratias referamus oportet, quod videlicet, isthæc subditorum apud superiores declaratio talem eodante locum in ipsa habeat, tantaque suavitate & animi alacritate vsurpetur: hoc namque ex se longe difficilius est, quàm qualibet penitentia & mortificationes exteriores. Satis porro quæ res hæc ex se habet difficultas intelligitur ex ea quæ in sacramentalis confessionis præcepto continetur, in quo maiorem fideles ut plurimum sentit difficultatem solè, quàm adeo in reliquis omnibus præceptis, hinc ut minor ipsa foret, & tolerabilior,

Subito se manifestari multum fudit superior.

Per manifestationem vitantur alienatio subditi à superiori.

Tentationes sunt velle summorum terribilium.

Audemus, quia non audemus, difficilia sunt.

Aeneid. 6.

Manifestatio conscientie in societate.

Tract.

Manifestatio suavitatis in societate.